

Sygn. akt VI Ka 451/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

**Przewodniczący – Sędzia SSO Andrzej Tekieli**

**Protokolant Anna Potaczek**

po rozpoznaniu w dniach: 27.10.2015 r., 27.11.2015 r. i 30.11.2015 r.

sprawy **M. W. (1)** ur. (...) w J.

c. R., D. z domu F.

obwinionej z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 26 czerwca 2015 r. sygn. akt II W 186/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionej M. W. (1),

II. zasądza od obwinionej M. W. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. M. (1) kwotę 420 złotych tytułem udziału pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia obwinioną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 451/15

## UZASADNIENIE

M. W. (1) obwiniona została o to że:

w dniu 26 lutego 2014 r. ok. godz. 23.10 w J. woj. (...) na ul. (...) na wysokości nr (...) prowadziła na drodze publicznej pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) i wykonując manewr skrętu w lewą stronę nie zachowała szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy na skutek czego doprowadziła do zderzenia z wykonującym manewr wyprzedzania pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

**tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw**

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 26.06.2015 r. w sprawie II W 186/15:

I. uznał obwinioną M. W. (1) za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 400 złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w. zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w. zasądził od obwinionej M. W. (1) na rzecz R. M. (1) kwotę 252 zł. tytułem kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionej zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa procesowego które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia a to:

a) art. 4 k.p.k., art.7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.o.w. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów na skutek:

- dokonania dowolnej i nieobiektywnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień obwinionej M. W. (1) skutkującej odmową przyznania im waloru wiarygodności a przez to uznaniem, że obwiniona dopuściła się opisanego we wniosku o ukaranie naruszenia przepisów kodeksu wykroczeń w sytuacji gdy wyjaśnienia obwinionej znajdują potwierdzenie w ocenie zdarzenia z dnia 26 lutego 2014 r. polegającej na uznaniu winnym za zaistniałe zdarzenie R. M. (1) dokonanej przez funkcjonariuszy policji ( A B. i E. W. ), a potwierdzonych w ich zeznaniach złożonych na rozprawie w dniu 25 marca 2015 r. które nie zostały przez Sąd I instancji zakwestionowane w zakresie ich wiarygodności;

- dokonania dowolnej i nieobiektywnej oceny dowodu w postaci zeznań świadków R. M. (1) , W. L. (1) i P. S. (1) i przyznanie im waloru wiarygodności a w konsekwencji uznanie że obwiniona jest winna popełnienia zarzucanego jej wykroczenia pomimo iż zeznania tych świadków nie znajdują oparcia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym a nadto z uwagi na okoliczność iż świadków tych łączą więzi koleżeńskie i uczuciowe oraz poczucie lojalności jak również chęć uniknięcia własnej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie które mogło wpłynąć na treść składanych, a zatem winno skutkować odmową przyznania im waloru wiarygodności;

b) art.8 k.p.w. ( w zw. z art.4 k.p.k. ) w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. ( w zw. z art. 410 k.p.k. ) polegające na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji okoliczności świadczących o niewinności obwinionej polegających na niedostatecznym uwzględnieniu treści zeznań złożonych przez funkcjonariuszy Policji i dokonanej przez nich oceny zdarzenia z dnia 26 lutego 2014 r. polegającej na przypisaniu sprawstwa kolizji R. M. (1) w oparciu o ich bogate doświadczenie zawodowe w tym zakresie ; aktywnym udziale obwinionej w postępowaniu , składaniu z własnej inicjatywy wniosków dowodowych zmierzających i umożliwiających rozstrzygnięcie sprawy i skierowanie stosownego wniosku o ukaranie;

c) art. 42 § 1 k.p.w. w zw. z art. 201 k.p.k. polegające na wydaniu orzeczenia na podstawie niepełnej i niejasnej opinii biegłego opartej jedynie na osobowych źródłach osobowych a więc tym samym nieprzydatnej dla rozstrzygnięcia sprawy;

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mające wpływ na jego treść a polegające na bezzasadnym przyjęciu że:

a) kierujący pojazdem A. (...) wykonywał w sposób prawidłowy manewr wyprzedzania pojazdu marki R. (...) który prowadziła obwiniona w sytuacji w której wykonując powyżej opisany manewr naruszył on szereg przepisów prawa o ruchu drogowym;

b) w chwili rozpoczęcia manewru skrętu w lewo przez obwinioną pojazd A. (...) znajdował się już na lewym pasie ruchu co w konsekwencji doprowadziło do uznania obwinionej za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 86 § 1 kw w sytuacji gdy okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie;

c) w czasie gdy R. M. (1) rozpoczął manewr wyprzedzania obwiniona nie sygnalizowała zamiaru skrętu w lewo w sytuacji gdy okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie;

d) przed wykonaniem manewru skrętu w lewo przez obwinioną nie upewniła się w sposób dostateczny czy nie stworzy zagrożenia dla jadącego za nią pojazdu podczas gdy obowiązujące przepisy prawa o ruchu drogowym nie nakładają

na kierowcę zamierzającego wykonać manewr skrętu w lewo obowiązku upewnienia się czy nie zajechał on drogi nieprawidłowo wyprzedzającemu pojazdowi.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

### **Sąd Okręgowy zważył co następuje:**

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 22 ust.1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym ( Dz.U.2012. 1137 – j.t. ) kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Art. 22 stanowi ponadto m.in. że kierujący pojazdem: jeżeli zamierza skręcić w lewo jest zobowiązany zbliżyć się do środka jezdni lub na jezdni o ruchu jednokierunkowym do lewej jej krawędzi ( ust.2 pkt.2 ), zmieniając zajmowany pas ruchu jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu na który zamierza wjechać oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas ruchu z prawej strony ( ust.4 ), jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru ( ust.5 ).

W sprawie niniejszej strony zaprezentowały dwie różne wersje zdarzenia. Obwiniona M. W. wyjaśniała: „...przy mojej posesji zahamowałam żeby zaraz sygnalizować zamiar skrętu w lewą stronę. Na bieżąco kontrolowałam sytuację w lusterku wstecznym, również chwilę przed włączeniem kierunkowskazu spojrzałam w lusterko wsteczne. kierujący za mną jechał w odległości 5 metrów. Nie widziałam żeby sygnalizował zamiar skrętu w lewo. Włączyłam kierunkowskaz i zjechałam w lewą stronę w tym momencie doszło do zdarzenia. Kierujący uderzył prawą przednią częścią auta w moje lewe drzwi kierowcy...” ( k.116 ). Odminną wersję przedstawił pokrzywdzony R. M. zeznając w sposób następujący: „...przede mną jechał pojazd R. (...). Na ulicy (...) na wysokości budynku nr (...) na prostym odcinku drogi rozpocząłem manewr wyprzedzania pojazdu marki R. (...). Przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania... widziałem że w tym pojeździe na ułamek sekundy zapaliły się światła stopu ale kierująca tym pojazdem nie zatrzymała się...jak zacząłem wyprzedzać pojazd marki R. (...) to kierująca tym pojazdem nagle skręciła w lewą stronę spychając mnie z drogi w kierunku posesji..” ( k.33, k.117 odwrót ). Na rozprawie pokrzywdzony dodał „...zaprzeczam aby pokrzywdzona miała włączony kierunkowskaz....Ja poruszałem się z prędkością której nie potrafię określić , obserwowałem otoczenie. Dzięki temu uderzyłem prosto w jej drzwi ale dałem radę odbić w lewo i zminimalizować skutki tego zdarzenia..” ( k.117 ). W sposób zbieżny z pokrzywdzonym zeznawali świadkowie W. L. (1) i P. S. (1) jadący razem z nim samochodem, w szczególności obydwójce twierdzili że w momencie kolizji R. M. wyprzedzał samochód obwinionej będąc na lewym pasie ruchu ( k.118, k.119 ).

Sąd I instancji działając w oparciu o zasadę swobodnej oceny dowodów ( art.7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.o.w. ) uznał za wiarygodne co do przebiegu zdarzenia zeznania pokrzywdzonego R. M. i świadków W. L. i P. S. , odmawiając w tym zakresie wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej M. W. i swoje stanowisko nieco lakonicznie lecz przekonywująco uzasadnił ( k. 153 odwrót ). Uzasadniając swoje stanowisko Sąd I instancji wskazał, że zeznania wyżej wymienionych świadków znajdują potwierdzenie w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych M. K. z której jednoznacznie wynika że sytuację wypadkową spowodowała kierująca samochodem R. (...) która tuż przed wykonaniem skrętu w lewo nie zachowała szczególnej ostrożności przez to że nie obserwowała sytuacji na drodze za swoim pojazdem w wyniku czego nie dostrzegła wyprzedzającego samochodu marki A. (...) skutkiem czego doszło do zderzenia obydwu pojazdów i powstania wypadku ( k.71 ). Biegły swoją opinię pisemną podtrzymał dwukrotnie na rozprawie, w tym również na rozprawie odwoławczej ( k.133 k. 213 odwrót ). Zdaniem Sądu Okręgowego opinia biegłego – wbrew zarzutowi apelacji obrońcy – jest jasna, wyczerpująca , brak jest podstaw do podważania jej wiarygodności.

W postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy na wniosek obrońcy obwinionej dopuścił dowód z opinii prywatnej sporządzonej przez biegłego sądowego w dziedzinie techniczno – kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych P. B. ( K. 177 – 192 ). Opinię tą Sąd Okręgowy szczegółowo przeanalizował i przesłuchał szczegółowo,

wręcz drobiazgowo w charakterze świadka P. B. na rozprawie odwoławczej, gdzie wyżej wymieniony przedłożył dodatkowo symulacje komputerowe dotyczące przebiegu zdarzenia ( k. 198 – k.209, k. 210 odwrót – 213 ). Zdaniem Sądu Okręgowego dowody te nie są przekonywujące, nie zmieniają ustaleń co do sprawstwa i winy obwinionej i nie powołują konieczności powołania kolejnego biegłego w niniejszej sprawie. Autor prywatnej opinii na podstawie własnej rekonstrukcji przedmiotowej kolizji drogowej i wyliczeń wywodzi m.in. że „...brak jest podstaw do pełnego i kategoriycznego zrekonstruowania przedmiotowej kolizji drogowej przy czym pozwala on na wskazanie zasadniczych wątpliwości w kwestii nieprawidłowości zachowania kierowcy A. (...)...” oraz że „nie można wykluczyć...sytuacji w której z chwilą rozpoczęcia przez kierującą R. manewru skrętu w lewo i wjazdu na lewy pas ruchu ulicy (...) kierujący samochodem A. (...) znajdował się również na prawym pasie ruchu i praktycznie w tym samym czasie podejmował decyzję o rozpoczęciu manewru wyprzedzania poprzedzającego go pojazdu...” ( k.192 ). Swoją wywód na rozprawie P.B. rozpoczął od stwierdzenia że „...w momencie zderzenia samochód A. (...) pokrzywdzonego nie znajdował się na lewym pasie ruchu równoległe do osi jezdni” bowiem „wyklucza to mechanizm zderzenia obu pojazdów, wzajemna analiza ich uszkodzeń a przede wszystkim co najważniejsze pokolizyjne rozmieszczenie obu pojazdów...”. W ocenie Sądu Okręgowego P.B. w dalszej części zeznań nie potrafił przekonywująco uzasadnić tej tezy, zwłaszcza że przyznał na pytanie pełnomocnika, że na pokolizyjne położenie samochodów mógł wpływ mieć przejazd przez krawężnik i manewry wykonywane przez kierujących w celu ominięcia przeszkód ( drzewa, latarni ) znajdujących się na drodze ( k.212 ) . Nie przekonuje twierdzenie opiniującego że gdyby pokrzywdzony znajdował się na lewym pasie ruchu a w chwili rozpoczęcia skrętu w lewo przez kierującą R. odbił w lewo „rozpocząłby kontakt zdecydowanie wcześniej z lewym bokiem samochodu R. tzn. w obszarze poszycia ściany tylnej lewej...” ( k.211 ). Wykonane rysunki w opinii biegłego M. K. ( k.67 ) jak i w opinii samego P. B. ( k. 193 ) wcale o tym nie świadczą. Przede wszystkim nie przekonuje jednak teza autora opinii prywatnej że „z materiału dowodowego z dużym prawdopodobieństwem wynika, że obydwa samochody mniej więcej w tym samym czasie zmieniały pas ruchu z prawego na lewy a ich prędkości i wynikające z tego odległości nie wykluczają takiego właśnie przebiegu zdarzenia...” ( k.211). W ocenie Sądu Okręgowego gdyby obydwa samochody „mniej więcej w tym samym czasie” zjeżdżały na lewo pokrzywdzony z całą pewnością nie uderzyłby A. (...) w lewe przednie drzwi R. , a w tym właśnie miejscu nastąpiło uderzenie, co zgodnie twierdzą tak pokrzywdzony jak i obwiniona. Także pozostałe stwierdzenia zawarte w opinii prywatnej i zeznaniach P.B. nie przekonują że obwiniona M. W. nie naruszyła art. 22 ust.1, 4 i 5 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

W tym stanie rzeczy zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art.4 k.p.k., art.7 k.p.k. art.8 k.p.o.w. ( w zw. z art.4 k.p.k. ) w zw. z art. 82 § 1 k.p.o.w. ( w zw. z art. 410 k.p.k. ), art. 42 § 1 k.p.o.w. w zw. z art. 201 k.p.k. jak i błędów w ustaleniach faktycznych nie są uzasadnione. Dotyczy to także zarzutu niedostatecznego uwzględnienia zeznań funkcjonariuszy policji obecnych na miejscu zdarzenia którzy początkowo wskazywali na sprawstwo pokrzywdzonego R. M. odnośnie spowodowania kolizji. Nie negując doświadczenia zawodowego policjantów wskazać należy, że ich opinie wyrażane były spontanicznie na miejscu zdarzenia bez zebrania całokształtu materiału dowodowego który ostatecznie przesądził kto był sprawcą kolizji.

Mając powyższe na względzie, zważywszy ponadto że wymierzona obwinionej kara grzywny nie jest rażąco surowa Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionej M. W. (1).

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 k.p.o.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 420 zł. tytułem udziału pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 § 1 k.p.o.w. Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację materialną obwinionej zwolnił ją od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.